

EL PAPIRU

—Escriptors y dibuixants, no voleu mossegarla aquesta pera?
—Chito, silenzio che passa la ronda...!

ESPECTACLES

TEATRE GAYARRE

MUSIC HALL : VARIETÉS

Veritable ramell de flors humanes

Exit, Succés colossal

BELLA CRISANTEMA

Artista catalana completament transformada
en extranjera

PRESENTACIO EXPLENDIDA : DECORAT PROPI

Aviat LA SIRENA en el fons del mar

!!!TOTS AL GAYARRE!!!

Music-Hall La Buena Sombra Gijnol, 3

Lloc de moda aont s'hi troba tothom que valgui

Exit de les tardes alegres

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebratats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

es toquen els uns amb els altres.

En ll es el Concert que té més bô y més variació; es el que hi regna més alegría y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall Parisien, únic a Barcelona

TOTS ELS DIES

Exit colós de la **Chelito II, Blanca Celi, Trio Delmonte, Beatriz Cervantes, Bella Olimpo** y demés troupe.

Entrada lliure **=====** Restaurant de 1.er ordre
Després del Concert gran ball en el hermós foyor

ALCAZAR ESPAÑOL

UNIÓ, 7

Grans concerts tarde y nit.

Restaurant de primer ordre.

Teatre Còmic

Segueix representantse en aquest teatre ab gran èxit l'opereta

MOLINOS DE VIENTO

Estrenantse aquesta setmana

El Chico del Cafetín y Las dos Reinas

Segueixen amb gran activitat els ensajos de la grandiosa sarsuela

LA TIERRA DEL SOL

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Cada día son més grans les empentes pera poguer seure en els primers rengles de butaques. Tothom vol veure d'aprop l'abundor de bellesses y l'esplendor de formes del floret de gentils hermosures de que's compón el programa.—Sempre novetats, sempre debuts notables.

Exit creixent de l'esplèndida **Pepeta Conde**. Succés colossal de la picaresca **Lolita Solsona**.

LA PARISIANA

SAN PAU, 85 (antic jardí de la Gran Peña)

INAUGURACIO DIA 24 DE MAIG

Gran Music - Hall d'istiu, Varietés - Concerts,
Atraccions, Revistes-Tiro de Colom
Restaurant de primer ordre

Establiment montat en el frondós jardí, únic a Barcelona,
luxe, *chic*, a l'altura dels millors del estranger.

Gran troupe Franco - Espanyola

25 DEBUTS : 16 NOUS A BARCELONA 16

Incomparable bellesa y distinció de les artistes entre elles

MISS NELLY NELL : LES SANHANDJ

de fama mundial

Orquesta del Sindicat Musical de Catalunya

Entrada lliure : Butaques gratis : Servei especial de cotxes

ELEGANT FOYER INDEPENDENT DEL JARDÍ

Círculo Internacional

Plaza S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plè d'honestitat y de confort.

Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina.

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir
de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

EL DORADO

Rambla del Centre, 4

— (devant del Liceo)

BAR RESTAURANT

==== Overt tota la nit =====

XAMPANY NOYET

Gran marca. — Premiat en les Exposicions de París, Vilanova, Toulouse, Barcelona, Valencia, Zaragoza y Nàpols amb gran diploma d'honor.

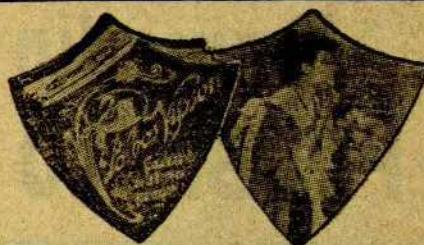
De venda: En tots els Colmados, Hotels, confiteries y Bars

CARLES CASAMITJANA

MODISTO

COTILLA ESPECIAL DE LA CASA

Rambla de Catalunya, 44, 1.er — BARCELONA

**POLVOS
VYSSON**

(Marca Registrada)

Son l'última paraula de la perfumeria moderna. No s'usa borla al aplicarlos. Son invisibles y no s'alteren amb la suor ni l'humitat, produint una hermosura prodigiosa.

PREU: 3 pessetes capsa. Envio certificat 3'50

VENDA: En les principals perfumeries

**D. Carles Químico. farmacéutic, 8, Boters, 8
BARCELONA**

J. HORTA

Imprempta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfon 2326

Dr M. Camps

Vies urinaries.—Malalties secretes.—Matriu.—Tractament especial pera la blenorragia crònica.—Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5.—Econòmica de 7 a 9 nit.—Fusteria, 2 y 4, 1.^a

(Entre Plassa Antoni Lopez y carrer Ample)

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÈRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS DEL COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÈRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA ANNA, 9

E. BLY

Taller de Fotogratat

Barbará, 35, principal

Armes se compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA
Aparell patentat. Sense aigua no's
paga. Representant: Carvajal, Ram-
bla del Centre, 25.

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

En tot temps de l'any s'agafen refredats y en tot temps els curen els

Pellets del Dr. Mackenzy

REDACCIÓ: Pelayo, 33
 ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, penl.
 PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 ESPANYA, trimestre Ptes. 3
 ESTRANGER " 3
 Page anticipat
 Dels treballs publicats en son responsables
 els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

La virginitat

No fa molt temps, al despatx d'un conegut advocat, amic nostre, el nom del qual callem per no ofendre la seva natural modestia, hi acudiren dos pagesos de lo més pagés que baixa a Barcelona. Com se suposarà, aitals pagesos acudiren a casa del advocat per un plet que en aquells dies els portava un gran enrenou y que al últim sembla que l'han guanyat. Encara que més val una mala avinensa que un bon plet, els pagesos, aconsellats pel nostre amic, se van estimar més tirarlo endavant que deixar-lo córrer.

Però ni el plet ni aquestes interioritats ens interessen. El nostre interès radica en reproduir una conversa que casualment, perquè no sabem com va venir a tom, advocat, pagesos y passants van tenir sobre la virginitat y els preus fabulosos a que arribava a Barcelona.

Els pagesos ja havien sentit a dir que a ciutat una verge era pagada a pès d'or y que una noia que vingüés de fora pura com un lliri, no tenia preu. Sabien que'ls senyors se la disputaven com el més preuat tresor y sabien altres detalls que sobre aquestes coses saben tots els pagesos y molts que no son pagesos. Lo que no sabien, ni havien sentit a dir mai, amb tot y que n'havien sentides de totes, era que *un verge*, a ciutat tingués entre les dames de l'aristocràcia la mateixa estima que una verge entre'ls senyors.

L'avocat amic nostre, que per cert es dels advocats joves que tenen més teina, y els seus passants, no'ls van escatimar els detalls, explicantlos lo molt que eren buscats y pagats els verges, per les senyores capritxoses que, cansades de tot, suspiraven per un home que ho fos.

Als pagesos, enlluernats per la conversa y pels preus a que's pagava aquesta cosa, els va faltar temps per dir que ells tenien un germà que ho era.

Després que l'avocat y sos passants van obtenir dels seus clients la seguretat de que'l germà anunciat, era autèntic y que s'hi podia pujar de peus, ja que si era fals les senyores ho coneixien d'una hora lluny, els van fer ballar l'aigua als ulls, dientlos que aquet germà treballava perquè volia y que amb lo que tenia no sabia lo que tenia y que si li daven entenet de venir a Barcelona faria la primera pesseta y's podria retirar al poble al cap de quatre dies amb una fortuna més que respectable com sigués anat a Amèrica.

Advocat y passants van tenir el gust de divertir-se una estona amb els dos camperols, pensantse que la cosa no passaria d'aquí, quan l'altre dia, no sabem si dilluns o dimars de la setmana passada, els dos pagesos compareixen amb un tercer, també pagés, y diuen al advocat, després de moltes paraules de preludi:

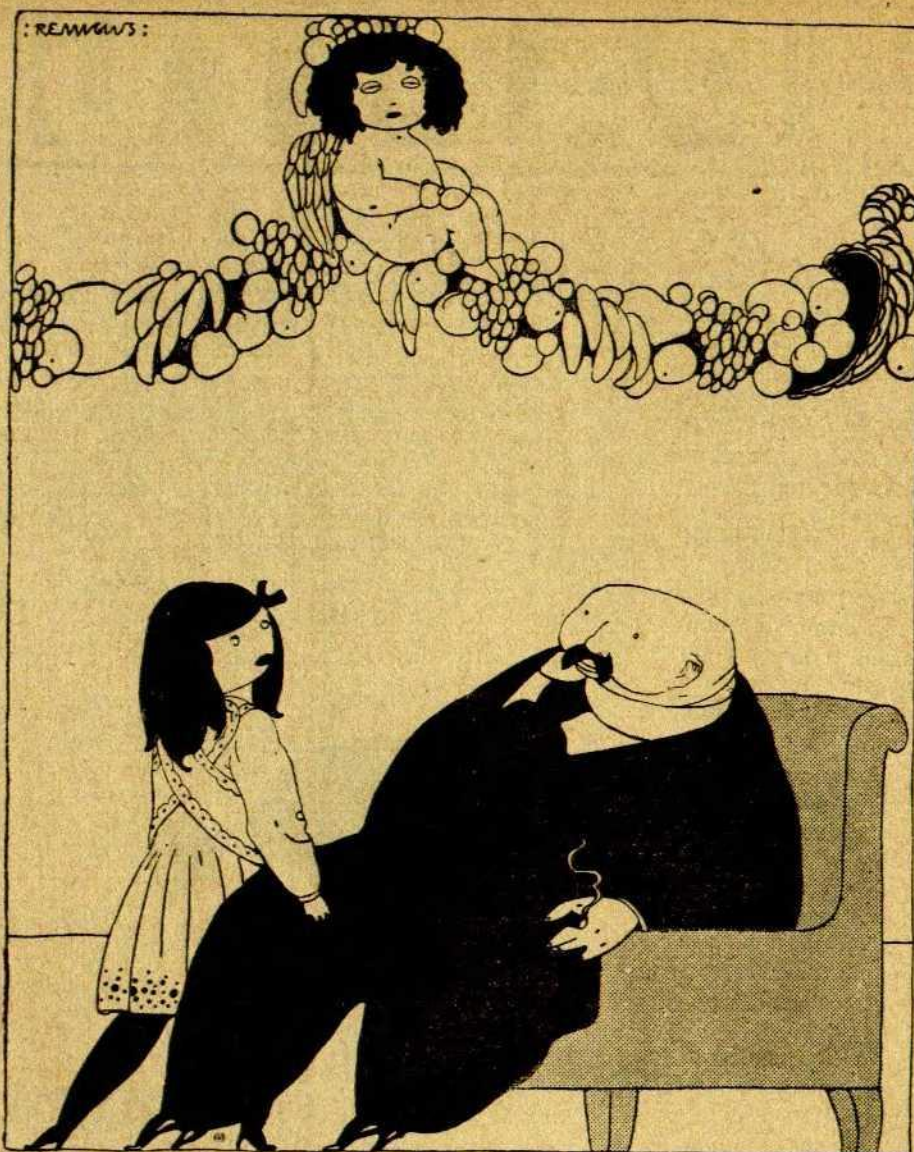
—Endemés, veníem per allò del meu germà.

Ja pot suposar el llegidor la rialla continguda que no va esclatar en la boca dels autors de la faula; però ardis y empenedors, van tirar endavant, y tot rient rient, entre les clientes del nostre amic advocat, van trovar una senyora de l'aristocràcia, el nom de la qual ens abstenim de publicar per les raons que es de suposar, que va oferir una forta cantitat pel pagés arribat de fresc de la montanya olorós encara de romaní y farigola.

Y vet'aquí que tots van quedar contents. L'avocat, els passants, els dos pagesos clients, el que era verge y la senyora de l'aristocràcia.

—Quina llàstima que a les pusses no'ls dongui per l'aviació.

ELS INFANTS TERRIBLES

—Escolta, maca: si't dono un bombo m'estimaràs?
—Y ara, què vol aquet satírl.

Invocació al cel de Maig amb motiu d'haverse agotat el Calendari del "Papitu"

Cel blau, cel núvol, cel tant aviat serè com núvol, cel de núvols afegits de qualsevol manera, cel de núvols esquinsats, cel de Maig cada dia un raig, cel variant com el pensament de l'home, cel esclatant, cel barceloní, cel nou de trinca y cel estrenat aquet mes: nosaltres desde les columnes d'aquet setmanari que veu la teva llum cada dimecres si no plou, te saludem com obligació hi tenim, disposats a aixoplugarnoshi, si tu, cumplint amb la teva tradicional manera de ser, ens envies el ram de pluja convingut y estipulat pera cada dia del preciós y ric mes de Maig.

No seria gaire ben vist que la Casa se descuidés de saludar al que no's descuida ni d'una fulla quan es l'hora de revestir els arbres de la Rambla y del Passeig de Gracia.

Nosaltres, que amb les nostres enjogassades y modestes plomes, fem destilar tot l'any una suau primavera de la negra tinta, som els menys indicats per deixar de fer-te les salutacions degudes.

No es tot hu escriure articles y pensaments festius a la teva llum o escriurels a la mitja llum del fret Desembre, aprop del foc, trencant pinyons y veient treure'l pà del forn ros com un fil d'or y daurat com una montanya quan tu t'hi extens damunt envolcallantla com el blanc tovalló envolcalla el pà de que ara mateix feiem esment.

El nostre benvolgut calendari ha vist la teva llum. Els barcelonins que tu il·luminas amb tant d'esclat, anaven per carrers y places, teatres y cafès, establiments de plaers y altres llocs menys vistos, portantlo a les mans y llegintlo a la teva claror, regalant els seus esperits amb la verdor que nosaltres hi hem sapigut posar com tu l'has sapiguda posar als arbres de la Rambla.

Mes de Maig, mes del nostre Calendari. Mes de ganga pels barcelonins que venen a carrera feta a donarnos l'enhorabona pel nostre

trevall. Les moltes y moltes persones que l'han llegit, además de convertirse en propagandistes del famós Calendari, que omple les converses y el pensament dels nats en aquesta afavorida ciutat, no tenen prou boca per alabarlo y descriure les moltes curiositats, contalles, rondalles, trovalles, endevinalles y altres coses que conté.

No recordem entusiasme igual després de la publicació d'un Almanac. Modestos periodistes satírics, no'ns atrevim a donarnos tota la gloria, ans considerant que ha sigut publicat sota un tant hermós y ric cel de Maig, creiem que tu, cel mil voltes primaveral, regadora de llum, que regues la nostra ciutat com un jardiner rega les flors d'un jardí de Sant Gervasi, ets el que has contribuït al esclat del nostre èxit.

Tots els almanacs satírics y no satírics, dignes tots del major aplauso, surten a Barcelona pel Desembre congelat, quan tothom confús se retira fugint del

fret y del vent. El nostre, venint a la vida després de l'Abril de flors coronat, sota'l cel esclatant del mes de Maig, a tot el món admira. Se'l considera com una novetat: com una verdor brillant entre les verdors de primavera; com una divina flor naixent en un jardí d'amor; com una rosa bella que es a l'hora feconda y poncella, mare y verge, impúdica y pura, carregada de males intencions y d'ignoscencia, verda y blanca, revellida y tendre.

El nostre almanac ha florit, sense ser encara el temps dels almanacs, com un lliri blanc tot polit de fragancia rara que nasqués al bell mitg de la neu. La fragancia rara del nostre calendari que per tot el món se sent de llevant fins a ponent, envoltura la ciutat de Barcelona, com el perfum de les magnolies envoltura el Parc municipal, propietat de tots els ciutadans com diu molt bé un rètol de pedra clavat al mateix Parc per ordre den Rius y Taulet, que al cel siga.

Com una bella aurora que al cel de Maig enamora, el famós calendari del PAPITU ha vingut a ser un aconeteixement primaveral y casi bé ens haurem de decidir a publicarlo cada any en aquet temps, perquè ens temem que quan s'acosti la florida estació en que'ls més honestos ciutadans senten lo que'ls joves troneres senten tot l'any, el públic ja esperarà el nostre almanac com s'esperen les fulles dels arbres, les flors dels jardins, la blavor del cel y demés fenòmens primaverals de costum.

Ens haurem de decidir, perquè si no sortim serà com si'l Passeig de Gracia restés amb els arbres pelats com al m'tg del hivern al obrirse de bat a bat sobre Barcelona el cel de Maig que ara fa poc hem tingut el gust de saludar desde aquestes columnes.

Vetaquí doncs l'almanac del PAPITU convertit en un aconeteixement primaveral més. L'arribada de les aurenets passarà a segon terme per deixar el primer lloc a l'ansia pública desitjosa del aconeteixement magne de la temporada: la sortida del Calendari del PAPITU.

Agraïts del èxit verament primaveral que hem tingut, prometem que si Deu vol, cada any pel Maig sortirem a llum per augmentar la verdor amb que'l món se vesteix. Esperem que tant el públic com nosaltres ens sabrem portar com aquest any y tots a la una, units com un sol home, contribuirem a augmentar com cal el vert regne de la Primavera, si com es d'esperar dada la serietat del públic y la serietat nostra, no'ns decidim d'acort amb el mateix públic a rompre'l tracte que ara hem fet y sortim amb un almanac a últims d'aquest any o a primers del altre, que tot podria ser, donat l'èxit que hem tingut aquesta vegada.

Endevinalla

Ara que'ls catalans, com aquell qui fa punta al llapis, se dediquen a fer punta al seu enginy, no vindrà malament enriquir les pàgines del PAPITU amb una endevinalla més, que al mateix temps de ser molt

distreta y divertida es de lo més instructiu que corre, perquè ve a demostrar una vegada més A per B, com els adagis per antics y acreditats que siguen també ve un día que fallen.

L'endevinalla objecte de la nostra publicació, pot ser fàcilment solucionada per totes aquelles bones persones quin enginy y educació els hi permeti. Se tracta d'endevinar quin es l'escriptor francès, que a l'hora de la mort, va desmentir radicalment un conegut y usat adagi català.

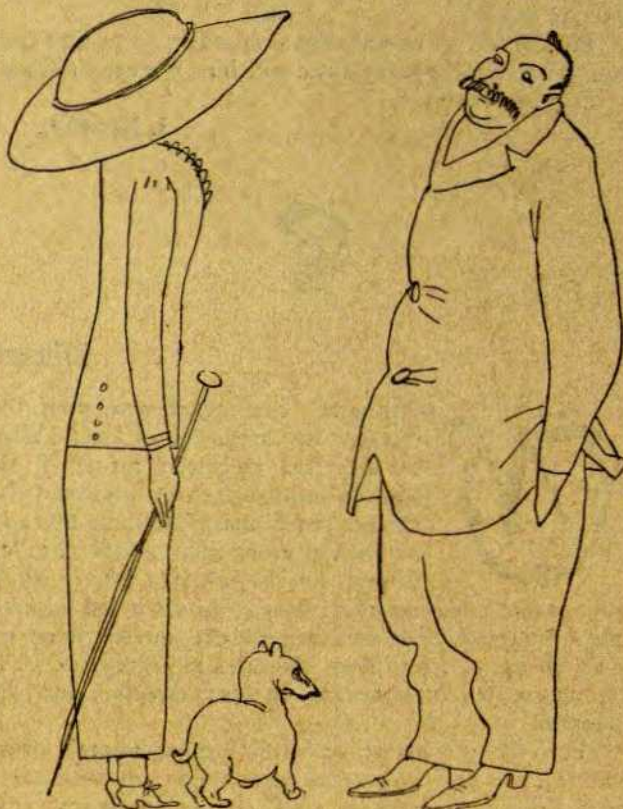
Qui de vostès hi atina? Qui l'endevina? Qui hi cau? Se donen? Doncs l'escriptor francès que al morir va desmentir el nostre adagi es el cèlebre poeta y escriptor Malherbe, que anantsen al altre món va desfer pràcticament aquell adagi que diu: Mal herbe mai mort.

Carta del cel

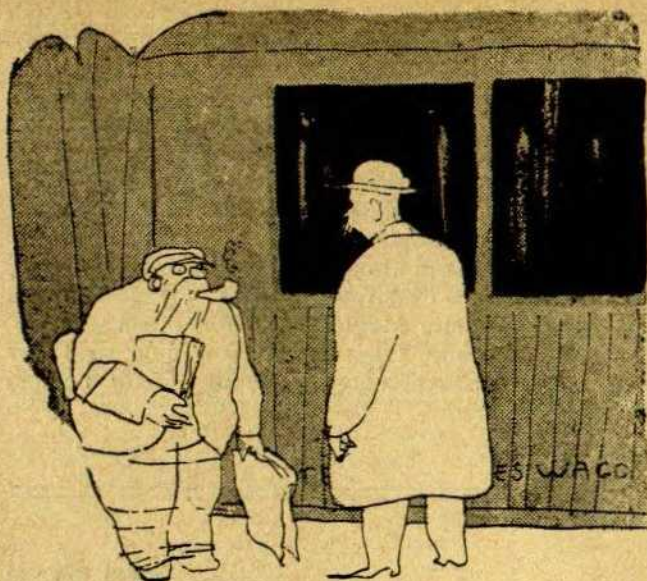

MICS meus y companys: Els amics se guarden pera les ocasions y en elles se manifesten els veraders. Aixís ara que esteu atribulats, jo desde les regions celestials aont me trovo, vos escric pera oferirme en tot y per tot.

Però, que haveu fet, desgraciats? Com tant aviat heu oblidat els meus sabis consells? En un periòdic satíric se pot jugar amb dónes y amb ca-

—De manera que'l mitin va ser una especie de café-concert?
—Sí; fins hi havia regisseur.

—Doneume «La Publicitat» y un altre diari qualsevol.
—Oh, no tinc més que «La Publicidad».
—Doncs, doneumen dugues.

pellans, però res més, estimats amics. Amb coses que tallin, poca broma, perquè fins qui sab afeitar-se a voltes se talla.

Me fareu el favor de felicitar als firmants de la protesta contra els crítics d'art que ha sortit en «La Vanguardia», sobre tot an en Mir y an en Na! na! na! na Olive... es! Si jo hagués estat viu, no hauria firmat: esteune segurs.

Pel demés, se va passant y adorant; ja fa dies que he sortit del purgatori yestic en plena y eterna delícia. Sempre vostre,

I. NONELL.

Ulleres

No hi ha res tan significatiu com les ulleres. La malaltia, el vici, l'anar de nits, les afeccions morals y els triomfs amorosos, se tradueixen clarament amb una pinzellada morada al voltant dels ulls. Aixís com les ulleres de llarga vista fan veure lo que passa unes quantes hores lluny, y les ulleres que's penjen a les orelles fan veure lo que un té aprop y no ho papa, les ulleres morades al voltant dels ulls fan veure les interioritats de les persones que les ostenten.

Però de tots els que porten aquest aparell óptic natural, cap com un *corrido* amic nostre, que les porta amb l'orgull digne dels seus triomfs amorosos, com portava els *lentes* un aficionat al teatre, representant el «Don Juan Tenorio», a qui els seus amics van dar

entenent de posarsels per caracterisar millor l'aventura figura del Don Juan.

El *corrido* conegut nostre les porta nit y día, y per fer constar que són naturals, se mulla'l dit amb saliva y passantsel per les ulleres que fa, demostra que no s'esborren, de lo qual se'n desprèn que no son pintades com les de moltes senyores que coneixem.

Un día, en un aplec de companys, el nostre conegut *corrido* va remarcar a un del aplec que no devia estar bé de salut, perquè feia ulleres.

—No deus estar gaire bo—li va dir—perquè fas unes ulleres de pam; anem a dir que jo també'n faig—y mitg rient amb segones va afegir—però les meves...

Wagnerianes

N la *peixera* del Círcol del Liceu, a l'hora de la digestió, uns quants socis comenten la Tetralogia Wagneriana.

—Gracies a Deu—diu un d'ells—que ja s'ha acabat la llauna del Liceu. Mireu que allò del *Capvespre*

dels Deus, es inaguantable.

Un altre senyor, sapientment, afegeix:

—Calle usted, hombre; allí no se salva ni el apun-tador... El bajo mata al tenor, luego al barítono, la ti-ple se tira al fuego... Todos son muertos y desgracias... Nada, que aquello parece un lupanar...

El mai prou alabat mestre Viscasillas, l'autor de l'òpera *I goti*, de tan agradable memoria, escoltava l'altra nit el *Tannhäuser*. Tot d'una se repenja sobre'l seu veí y li diu a cau d'orella:

—¿Ve usted? Aquí hay un doble canto que si lo pongo yo, me pegan... No le quepa á usted duda... Y somriu amb gest d'incomprens.

En una llotgeta de platea, durant la representació del *Sigfried*.

Diu una senyora:

—A mi m'agraden tots els instruments, menys un tan sols, el fagot. Fa un sò que, la veritat, recorda, recorda...

Tots riuen, puig endevinen la semblansa de les sonoritats del fagot.

—Afortunadament, no fa gens d'olor—afegeix es-piritualment una joveneta.

El miting de la Pornografia

Acabava de parlar En Dalmacio, amb les formidables paraules «que vinguin 99 homes, perquè'l número 100 seré jo».

Un crit d'admiració delirant va premiar al orador el seu especial oferiment.

Tothom creia que s'havia acabat l'acte, quan PAPITU va demanar la paraula.

Una gran espectació va produir-se.

La presidència, després de consultar amb la mesa, acordà concedir-li la paraula.

PAPITU diu amb veu clara y en mitg d'un gran silenci del auditori.

«Senyors: Jo no crec que'ls oradors que acaben de parlar y una gran part d'aquest públic siguin uns perfectes *Tartufs*. Lluny de mi aquesta idea tan errada. Jo no crec tampoc que dongui cap resultat contra vosaltres, aquesta policia no oficial que sabem s'ha constituït per investigar la moralitat de les vostres vides; al contrari, crec que aquest nou cos de investigació, al vigilar tots els vostres actes y veure la puresa de les vostres costums, serà el millor testimoni pera la vostra defensa.

»Per estar convençut de la bona fè que aquí ens porta, he demanat la paraula, per inaugurar la col·laboració meua en la vostra obra de sanejament, concretant algunes denúncies de gran immoralitat.

»Denúncio al jesuïta *Tomás Tamburini*, que escriu coses com la següent:

Quan una dona pot vendre el goig que procura? Per apreciar tal cosa equitativament, precisa tenir en compte la roblesa, l'hermosura y l'honestitat de la dona. Una dona honrada te naturalment més valor que aquella que obre les seves portes al primer que passa. Una dona pública no deu demanar a un individu més de lo que ha rebut d'un altre, perquè'l preu deu ser igual per tots. Això es com un contracte entre ella y el subjecte que paga.

El viciós dona el seu diner y la prostituta el seu cos. Però una dona honrada pot exigir quant vulgui, perquè en coses de semblant naturalesa en les quals no hi ha preu establert, la persona que ven es mestressa de la seva mercaderia. Una donzella o una casada poden vendre el seu honor tan car com ho estimin convenient.

»Fins aquí el P. Tamburini.

(Profonda sensació.)

»Denúncio també a la sincera assemblea, al escriptor jesuïta P. Rhodes que publica coses com la que llegeixo:

Qui comet adulteri d'una manera imperfecta sols cau en pecat venial.

(Grans rumors.)

»Denúncio igualment al jesuïta P. Banny, altre escriptor que en *Suma de pecados* explica que

Quan la desfloració d'una donzella se fa amb el seu consentiment, encara que'l pare té dret a queixarse, això no es obstacle per creure que ni per part de la seduida, ni per part del seductor, hi ha hagut intent, ni tan sols desitg, de burlar la justícia. Y de tots modos, la noia, mestressa exclusiva del seu cos, pot fer d'ell lo que li sembli millor, excluint el matarse o mutilar algun dels seus membres.

(Grans crits d'indignació en una part del auditori contra l'autor d'aquestes ratlles).

»Altra denúncia contra el jesuïta Joaquim Gordon, que escriu el que segueix.

Tota prostituta pot llegítimament fer que se li pagui, sempre que no avalorí la seva delectansa en un preu massa alt. El mateix dret tenen les que fan d'aquets oficis en secret. Però la dona casada no té dret a que se li pagui pel goig que dona, perquè en el contracte matrimonial, no s'hi estipulen, ni hi entren per res aquestes ganancies.

(Sensacional silenci.)

»Finalment senyors, denúncio també al jesuïta P. Enriquezi qui ha escrit que

Si un clergue ben segur del perill que corre, entra a casa de una dona casada, amb qui tingui relacions amoroses y es sorprèn pel marit, el dit clergue pot matarlo sense que per això quedi irregular o inhàbil pera desempenyar les seves funcions eclesiàstiques, amb tal que l'homicidi l'executi en defensa de la seva vida o dels seus membres.

(Immensa sensació.)

»Aquí va, senyors, una mostra de la meua col·laboració a la vostra obra de sanejament.

»No vull cansar més avui la vostra atenció.

»He dit»

Va ser tan gran l'emoció que PAPITU va produir que ningú va moures del seu lloc y tothom quedà en silenci, quan, amb riure de entramaliadura, PAPITU va travessar el teatre y s'en va anar a casa.

LA CASSA

—Tant mateix me dec haver errat de camí.

Els Camilos

Casi tots son grassons y vermellts de cara y els hi agraden molt les dñes.

Encara potser se recorden els lectors del PAPITU d'un que gracies a Deu fa alguns anys que no's veu

per aquí. Era rodó, no podia pronunciar la r y tenia les galtes vermelltes y lluentes com una poma. Va succeir que una *sierva del Señor* va volguer tastar la poma y diuen que se li va indigestar. La veritat es que era afortunat. Una especie de telorio amb pessetes que no estem segurs si eren seves o de la dñna; lo que va esser ben seu, fou una pallissa que's va guanyar fent l'amor a la dñna d'un guarda consums. Aquet cas va passar en una ciutat que es famosa per l'abundancia de capellans, la cria de canaris y la fabricació de llangonisses y pans de pessic.

Me sab greu parlar d'un altre Camilo que ja es a un altre món. No es per dirne res de mal ni ofendre la seva memoria. Me'n recordo ara perquè l'altre día remenant paperots me va venir a les mans un llibre o còdic escrit per ell y del qual he prèls alguns consells de bona educació que crec interessaran als meus llegidors y que per lo tant aniré publicant en altres edicions. Fins potser hi tingui que apendre una senyora per cert molt guapa casada amb un que té cara de bebè tonto. Hem notat que puja al cotxe amb el peu dret y ens sembla que hauria de ser amb l'esquer.

No es més que qüestió de canviar de peu.

Fals marquès

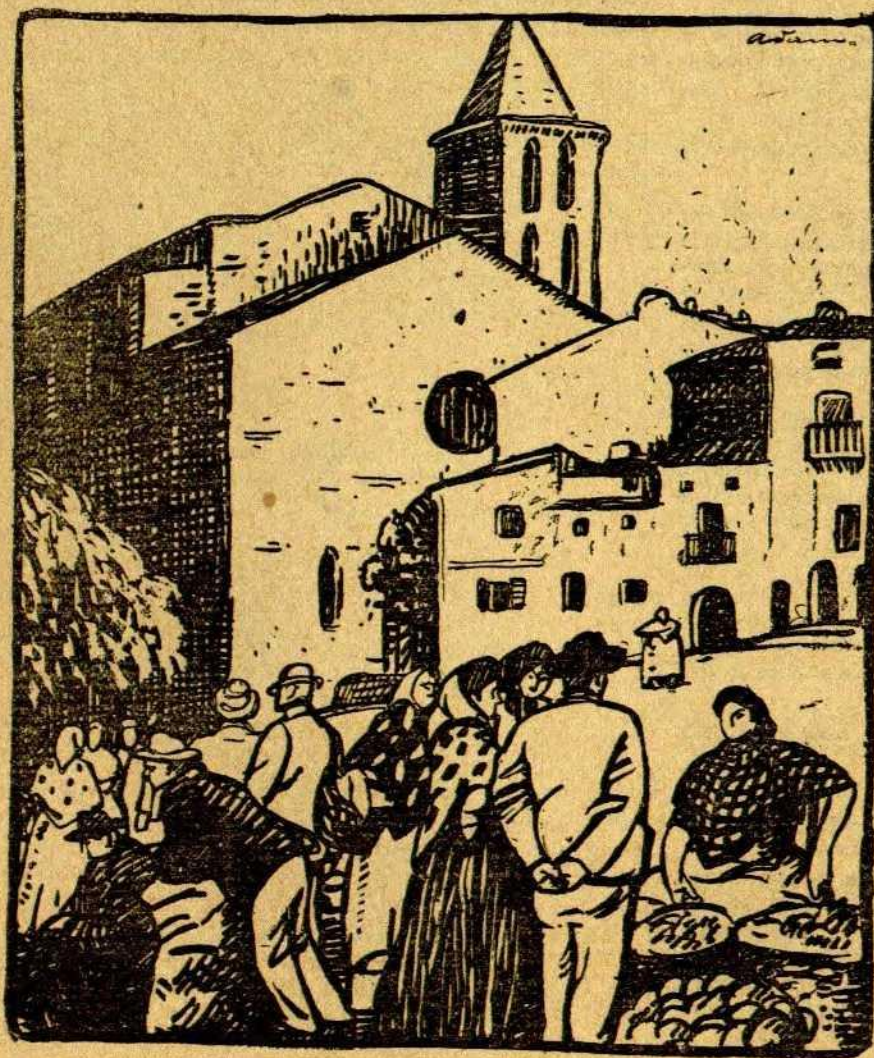
Lo que vaig a relatar amb tot y ser veritat semblarà un conte y tinc por que cansi perquè es bastant llargot.

Si bé no es per criatures va passar per enganyarne una que tingué la sort de ser prou aixerida per no caure en la tentació o sigui en els brassos d'un revingut sátir.

Era una nena d'uns quinze anys pobre, molt pobre, tant que algunes voltes se ficava al llit sense haver sopat y sense esperansa de tenir un bossinet de pa sec pera rosegar l'endemà al llevarse a les sis del matí y anar a guanyar una trista pesseta trevallant en un comers de pells que hi ha a la Rambla de Catalunya. Allí fan abrics pels rics y ella patia fret perquè era pobre y bona. Amb tant poc guany havien de viure ella, el seu pare malalt y una madrastra que la tractava a cops. Pobre nena! No coneixia l'únic carinyo verdader; de petiteta no tenia mare. Estava obligada a treballar y patir gana.

Es moreneta, una roseta a cada galta y té uns ulls més negres que nit de fosca. Aixís se comprèn que no un sinó molts la desitjaven.

El pare s'agravava cada día. La miseria creixia amb el mal. Ja no hi havia en aquella casa més que'l llit del malalt y quatre cadires trencades. Fins el rellotge,

—Com us ha provat la nit de nuvis?

—No me'n parli. La nena no'ns ha deixat dormir en tota la nit.

LA NYONYA

—La vida té els seus alts y baixos, ja ho diu el ditxo: aquí m'agec aquí m'assento.

recort de família, dormia en un prestatge de la casa d'empenyos.

Un senyor dels que busquen *gansas*, que's veu per tot arreu aont s'hi pot anar de gorres y sobretot a l'hora del buffet va volguer aprofitar l'ocasió. Va comensar a seguir a la noia prometentli or y joies. Se feia passar per marquès, propietari d'automòvil y fins li enviava flors per un home vestit de *chauffeur*. Tot era per enlluernarla, com els cassadors a les aloses. La temptació era molt gran, tant com la nena era bona, per lo qual el conquistador no va lograr res absolutament. Desesperat li va enviar algunes joies que ella va amagar confosa en un reonet.

El pare va morir y la família no tenia ni per ferli una caixa de fusta enmascarada. Allavors la noia recordantse de les joies, va córrer esfereïda a portarles a empenyar pera poder enterrar al pobre mort. Però, oh desilusió! eren falses com fals era'l títol de marquès y la propietat de l'automòvil.

No'm cap dubte de que tots vostès coneixen al *Don Juan*. El seu apellido comensa amb S y acaba amb a. Es separat de la dona y segueix a *tothom* qui porta faldilles.

L'últim dilluns de la *Maison Dorée* va resultar com els primers, una nota en extrem animada. A mi,

més que un restaurant, me semblava una Iglesia per les moltes capelletes que hi havia. Creguin que feia devoció.

Estem molt intranquils pel modo com s'aflaqueix en Regordosa.

L'altre dia havia promès anar a passar un rato a casa unes amigues. Va arribar tot suat. Es clar, com es un home de tantes ocupacions. Diu que al cap d'un rato va dir:

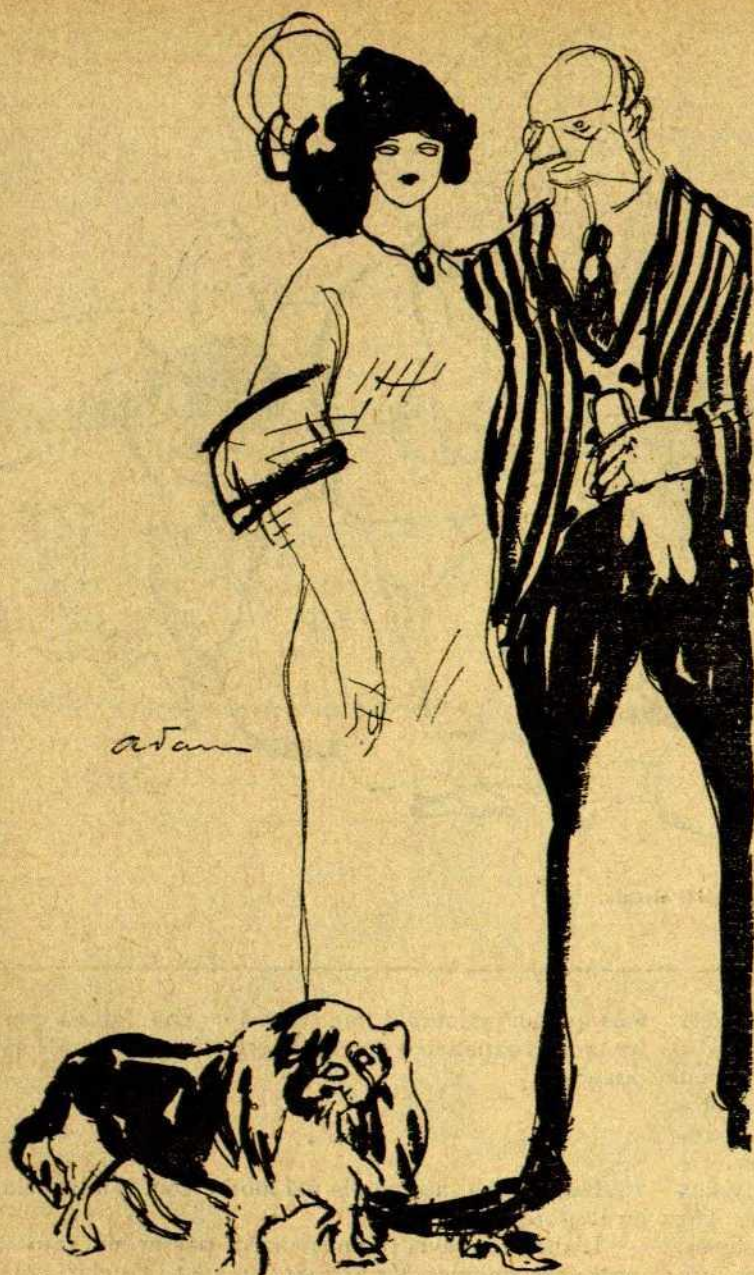
—Ja'm podeu agrair la vinguda; cregueu que m'ha costat molt.

—Pobre, el compadeixem!

La llei de jurisdiccions ha tingut a bé saludar-nos; per la casa ha corregut un esporugiment que ni parlarne, perquè son tristos recorts. Hi hagué qui s'amagà sota un llit y qui va anar al plà d'Urgell.

Com que la nostra intenció es bona, esperem que se'ns farà justícia y aquí no haurà passat res.

—No'n tens prou amb sis gossos que encare'n vols un altre?
—Sí, home, sí; ja sabs que soc llaminera.

Teatres y Concerts

Al Romea varen estrenar una trageria den Viura. Rip. Ni parlarne cavallers; allò va ser un Niagara de rialles. Felicitem a ne'n Cendra y seguidament als còmics, que s'ho prengueren per el costat de la barrila. Deu ferse menció especial del nostre bon amic en Carles Capdevila, qui com a bon literat que es, se veu que ja portava la llissó apresa y no va esperar al tercer acte pera comensar la gresca—com feren els altres—; a les primeres de cambi comensa la moxiganga.

No'n vui dir ni be ni mal de la tal manera d'interpretar aquestes alegres tragedies; però, de qui si vui dirne es dels crítics sentimentals, y no be precisament.

Trova un servidor, que la mare y la germana no hi haurien d'assistir a les estrenes dels fills y germans, perque un drama ningú sab si farà riure, ni si 'farà plorar un sàinet. Y el públic paga, senyors, y es allí pera judicar. El riure ningú l'aguanta, o al menys resulta tant difícil d'aguantar com les llàgrimes traidores que t'entelen les ulleres veient la Dama de les Camèlies.

Mes, me sembla que amb bon sentit, la familia d'un escriptor, qui s'equivoca d'un modo tant evident, n'hauria de tenir com una satisfacció; es el primer pas pera que'l rigut agafi per un altre camí y es deixi de tonteries; valen més les coses clares.

Si això fos impersonal y no hi hagués un amic barrejat, en parlaríem més llarc. Are no.

Pel demés en plena regeneració del Teatre Català; sort de la senyora Petit que li ha vingut a dar una ajuda amb son cèlebre diàlec; que's fassi retratar.

Del senyor Carrión ne parlarem quan escrigui en català.

La companyia d'opereta italiana es modesta, però va be; an en Guimerà li han fet un altre homenatge; «Casa Mayor» den Lopez Silva es arrematadament dolent y un servidor se'n va a veure al Dalmacio y al Santa Maria que fan la secció vermout al Principal en coloboració amb en Jaume de l'Eden y el Gordito de la Sombra.

TAINE.

* *

Un cop enllestida la Tetralogia wagneriana, en el Liceu, ha vingut una ratxada de concerts. Y lo que es per aquesta vegada no'n podem parlar malament. Llàstima de la bona feina que ha fet el morenet mestre Pahissa, en el magatzem de Belles Arts, perque respecte al *Machbet* y al *Authar*, sols varem poguer sentir dos o tres instruments, en mitj de la cridoria que feien els artistcs visitadors de la no menys artistica exposició d'erguany. En exposar les obres que hi han en cinc o sis sales, n'hi havia ben be prou. Y ara protestin dels mals parlats, els pintaires, tant com vulguin.

Tornem a la música. En el Palau de la Faiansa de la Música Catalana, la Sinfónica de Madrid, hi ha donat cinc concerts. El mestre Arbós y els professors de l'orquestra, ens son prou coneguts.

Lo que caldria, es que si tornen l'any vinent, es que'ns donguesin programes un xic més interessants. ¡Ah, y sobre tot que no tornessin a engegar el prolec del *Mefistófele*, ¡ai! el d'*Els Pirineus*, quin final es un ensarrona pagesos amb tots els agravants. (En la pròxima temporada, sembla que'n Franqueza, ens vol clavar entre cap y coll, la tragedia de'n Victor Balguer. No s'espantin que ja farem la pau, també.)

De lo que si hem de donar mercès al Arbós y als

seus amics, es de tot quan varen sonar de'n Bac. Bravo mil voltes!... La felicitació també l'extenem al delitós scherzo de *La Reina Mab*, d'en Berlioz y al *Coriolano* de Beethoven y a la *Pastoral*, y a la *Promesa venuda*, d'Smetana y a les tres obres del Albeniz, (les dugues primeres molt ben orquestrades per l'Arbòs). Al barbut compositor en Conrat del Campo, un aplauso sorollós y sincer pel Cant de la Divina Comedia.

De les ventatges que'ns ha dut la *Sinfónica*, podem senyalar l'èxit de Brahms y la convicció de que la *Sinfónica primera* de Schumann, pateix de constipat orquestral. Del *Parsifal*, direm que'ls chors ho teren millor que'l mestre y orquestra. Per aquesta vegada no regategem als de casa.

La *Redempció* d'en Cesar Franck, ja fa temps que no hi creiem y en el *Napols*, d'en Charpentier, no hi creurem d'ara en endavant.

Detotes passades, cal confessar que hem tingut cinc bones vetllades. El públic ha badat bastant, sobretot els qui s'ho han deixat perdre.

Enhorabona y fins l'any vinent, senyor Arbòs y orquestra.

KEIFFER.

En Chil pel món

L Chil, justament indignat amb els barcelonins que han permès que'ls amos del teatre el deixessin sense local y impossibilitat en conseqüència de fer les nostres delícies, s'ha decidit a passejar la seva gracia de reclamista per tot Catalunya, y suposem que seguidament ho farà per tot Espanya.

Als de Reus els ha dirigit més proclames admirables aont se llegeixen coses com aquesta:

«Ni el Coliseo descenderá al Desenfreno ni al Libertinaje...»

Y després segueix:

«El Programa será sugestivo, será hermoso, será una noche de las que formarán época por la revelación que puede sobre el público un espectáculo cuando está sintetizado en la hermosura de la mujer.»

Es clar que això del programa que serà una nit y de la revelació que pot sobre un públic no s'enten gaire bé; però tot plegat no es més que un ornament del final. Auet diu aixís:

«No falteis al Fortuny el Viernes y quedaréis convencidos que no sólo de pan vive el hombre. Vive para amar, y amar lo bello es hacerse justicia a sí mismo.»

L'home, segons en Chil, viu de pà amb figa.

Cants y símbols

I ha en la vida necessitats tant perentories, de les quals es impossible poderne prescindir.

Aixís en la vida dels pobles s'ha fet imprescindible l'existència d'Orfeons, pera l'esplai dels ciutadans y ciutadanes de tota edat y de tot sexe, y tenim que totes les poblacions catalanes un xic més grans que la Plassa de Catalunya, ja exhibeixen,—al menys el día de la festa major,—el consegüent Orfeó indígena.

El *Tarragoní*, o siga el de la ciutat del Sèneca-Alegret, es potser el de totes les entitats orfeòniques el que sab distribuir millor el temps. Mai està parat. Quan no dona un concert, fa un àpat, y quan no va, belluga.

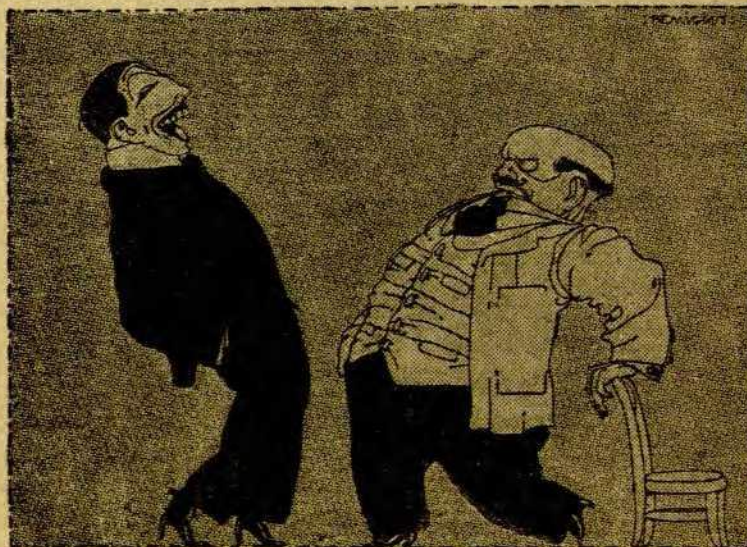
El repertori fixo anyal de l'*Orfeó Tarragoní*, es el següent:

Dos concerts en obsequi als socis protectors, y quan manca calderilla un o dos de públics. Per Pasqua anar a menjar la mona al camp. Cada nit ensaig y cada vegada que hi ha fira—dos cops a l'any—rifar objectes entre tots els y les orfeonistes.

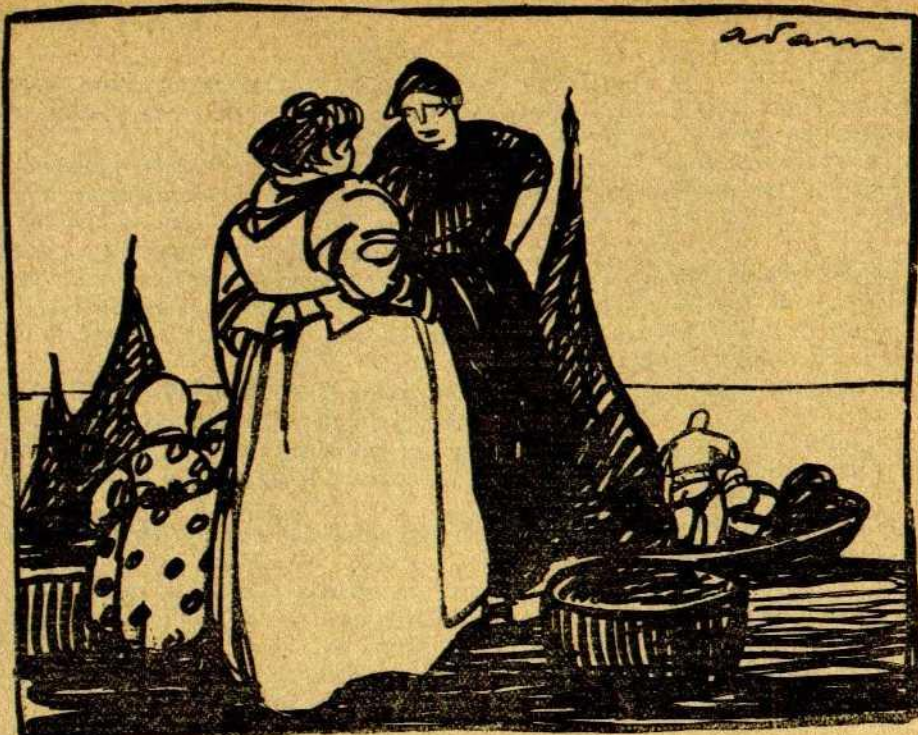
Aquest any, entre'ls molts objectes que s'han rifat, hi havia una capsa amb sorpresa, que va anar a caure en sort a un jove casat.

El contingut de la capseta era el següent: Una espelma, una palmatoria, una clau y un duro.

No cal dir la riota que hi va haver al descloure l'agraciat la capsa y trobarse amb totes aquestes coses. Cal advertir, que aquesta sorpresa era una de les que regalaven les noies orfeonistes, plenes de gracia y de joventut.

—Ara no espero més que's casi per declararmhi; solament que'm sembla que un cop casada, voldrà fer la beatiesa de restar fidel al seu marit.

—No comprenc com la teva filla s'ha arriuat a casar amb aquell.
—No me'n parlis ni ella mateixa se ho acaba d'empassar.

El somni de Peio Gener

(Deliri dedicat al nostre bon amic, qui visqui molts anys.)

I

La campana de la Seu deixà caure quatre batallades. Extès en el llit, en Peio—nostre gran y bon amic Peio—dormí. Dormir... dormir..., els homes com el doctor Gener: no dormen mai; somniem sempre. La fantasia esplendent del nostre filòsof, al reposar el cos, volava..., s'endinsava en el regne de lo marvellós. Per això els llavis d'en Peio, somreien... El somni del autor de *Servet*, partia d'una base trista pera finir en la més brillant dels apoteosis. El volen saber el somni del Peio?

El doctor Gener acabava de morir. Barcelona es trovava commoguda. Les campanes tocaven a morts. Els diaris publicaven extraordinaris. La mort del Peio envolcallava de dol la ciutat. Els teatres y cafès havien tancat les portes. La gent no parlava d'altra cosa que de la desaparició del gran home. Els nois del PAPITU restaven inconsolables.

En Peio, *tot y essent mort*, deia:—«La veritat, no creia que fos tan admirat y ben volgut.»

L'enterro del filòsof, havia sigut sorollós. Els reporters agotaren els superlatius. Les columnes, resenyaven sens perdre detall, la manifestació de dol. L'Europa y Amèrica llatina, s'havien associat a la nos-

tra pena. Les nacions eren representades en l'enterro. En Peio, *tot y essent mort*, contemplava amb orgull aquet darrer homenatge.

La comitiva se va formar a Ca la Ciutat y es dirigí pels carrers d'en Jaume I, Princesa, Parc (ont va donar tres toms com els casaments y batejos), Saló de Sant Joan, Rondes, Plassa de Catalunya, Rambles, fins al monument de Colom, ont va despedir-se el dol.

La comitiva s'havia format, seguint les darreres disposicions del difunt. Aquet finia la seva vida alegrement. En Peio, en el seu enterro no'n volia de negrors. Complint el seu desitg, les exequies del doctor Gener eren de lo més pintoresc que's poden imaginar.

Obríen la comitiva una secció de piquers dels tersos de Flandes, seguits pels cadets de la Gascunya, als quals capitanejava l'íntim amic del difunt, en Carbó de Castel-Toloux; seguien els Xiquets de Valls y els socis

de l'Antropològica de París; a continuació els cossos de serenos y vigilants barcelonins, en calitat de conseqüents amics del finat; en Vilumara, d'arreglador y presidint als antiquaris; els *Muixins de Sabadell*, sonant una jota anticlerical; dos parents llunyans d'en Jofre lo Pilós; la Sarha Bernhardt, montada dalt d'un elefant guarnit amb gualdrapes; en Blanco, del Continental, presidint als camarers de la casa, als de la Maison Doré y als de Can Cook; en Gaudi, representant al clero; l'Armet, a la noblesa; en Pere Grau, els vins de marca; l'Angeleta Solsona, les arts plàstiques; en Puig y Valls, la festa del arbre; l'Anatoli France, la literatura; en Ramón y Cajal, la Medicina, l'Henri de Rochefort, a l'Associació de la Premsa parisenca; en Figuerola, a la barcelonina; en Le Bargy, al sastre del Peio; Na Carme Karr, a Madame Severine; en Quim Borralleres, al C. N. R.; en Garavaglia, a la família Miquel Servet y Rives; en Gual, als grecs; en Pahissa, a la Nigricia septentrional; en Jandro Soler, als òptics; en Viura, a latragi-comedia; en Calvet, als cotonaires y als abonats del Tivoli; el Dr. Sentiñà, al 606; el Cav. Peipoch, al *Machaquito*; un nevot d'en Charcot y un altre d'en Renan; el gran Maestre de la Massoneria de Sant Andreu; els coros d'en Clavé; banda municipal; el lubricant amic en Claudi Sabadell; els esperantistes del *Paco kaj Amo*; l'Academia Nacional de Billar de Sant Petersburg; el germà del Comte de Luxemburgo; en Cyrano de Bergerac; la família dels Médicis; Don Joan de Serrallonga; Mossèn Gaietà Soler; l'Ubac y Vinyeta; en Buxens de Romea; Madame du Gast; en Sisowath amb les ballarines; M. Fallières;

D. J. Narcís de Olano, en representació del rei d'Anglaterra; l'Antoine de París; l'Antoine d'ex-Justin; el mestre Kaheler; la societat *El Nuevo Quevedo*; el mestre Salvat é hijos; D. Diego Velasquez de Silva; Don Diego Ruiz; en Julio Ruiz; la Tina di Lorenzo; Na Narcisa Freixas; en Jaumet Borràs, representant al seu germà; en Falp y Plana, representant la Lliga Vegetariana; en Regordosa, representant la Lliga del Bon Mot; la Montoro, representant la Lliga... cama; en Xinagas; en Pepe Marquès; el Marquès de Priolà; en Rodin; el *sanyó* Oller; la Pauleta y les noies; el Doctor Munyon; el Doctor Andreu; en Tort Deseures; la còbra Sureda; el Rajah de Kapurtala; el Rajah de Sakuntala; un fill natural del Pope Gapon; las Tres clases de vapor y el cos de bombers amb el seu material corresponent.

Al punt que les esquadres estrangeres saludaven amb salves les despulles, en Peio va sentir que tot desapareixia al seu entorn y que'l seu cos era transportat a les altures.

No va trigar en donarse compte de lo que li succeïa. En Peio, com el profeta Elies, era transportat al sèptim cel.

El voltaven núvols rosa y perfums. A les seves orelles arribaven les armonies del final del pròlec del *Mefistófele*.

—*Melisfòtilis* tenim?... No va mal per ara,—digué'l Peio.

Y amb música arribà a les portes de la mansió celestial, ont l'esperaven en Víctor Hugo, en Plató, en Saint-Beuve, en Nietzsche, en Costa *león de Graus*, en Novalis, les Tres Gracies, el Comte Duc d'Olivars y en Lluís Figuerola, que ja feia informació.

—Ja som a Sans,—digué'l Peio, saludant amb el xamberg, amb gest digne del Rei Sol.

—Sense compliments y endavant,—li digué en Víctor Hugo.

Y el nostre amic entrà en la gloria.

Y ja veuràn lo que segueix en el proper número.

DOCTOR MISANTROP

El brassalet xerraire

E vegades l'atzar té bromes comprometedores y com a comprometedora de debò, la que no fa gaires dies ocorregué en un Cine molt acreditat de Sabadell.

La premsa podrà dirne tot el mal que vulgui dels cines; el cas es que certs fets, com el que anem a relatar, són evidencia palesa de que perduraran eternament en les nostres costums, car, com se veurà, no ja sols raons d'estricta economia fan concorregut l'espectacle, sinó que hi contribueix d'una manera principal la obscuritat en que's desenrotllen en la tela les escenes més o menys morals, que en la moral no'ns hi ficarem y pel cas, lo

de menys son les escenes que's desenrotllen en la tela.

Anant al cas, doncs, direm que entre les tantes parelles que d'amagat o de salat concorren al aludit Cine, n'hi ha una el varó de la qual es coix. Aquí no's retreu la coixera amb esperit d'ofensa, ni com a estigma que degui fer baixar el rostre al interessat ni res; si no perquè pren una part remarcable en el fet que anem relatant.

Un home, per cronista que sigui, no pot precisar d'una faisó minuciosa lo que'l jove coix y la seva preferida's diuen, ni amb quins jocs de mans més o menys efusius se demostren el seu amor en la obscuritat. Tampoc es això lo que més interessa als nostres llegidors, car la llur xafarderia no arriba al extrem de volguese ficar en actes o converses privades.

No obstant, a voltes per circumstancies fortuïtes, o per bromes del etzar, com hem comensat dientne, passa que un home s'entera de lo que no deuria y es per una d'aquestes circumstancies o bromes que, no sols el cronista, sino els demés que ho vegeren, poguerem endevinar la índole dels actes privats de l'aprofitada parella, com també podrà endevinarla l'aixerit llegidor o llegidora que segeixi fins al final el fet que relatem.

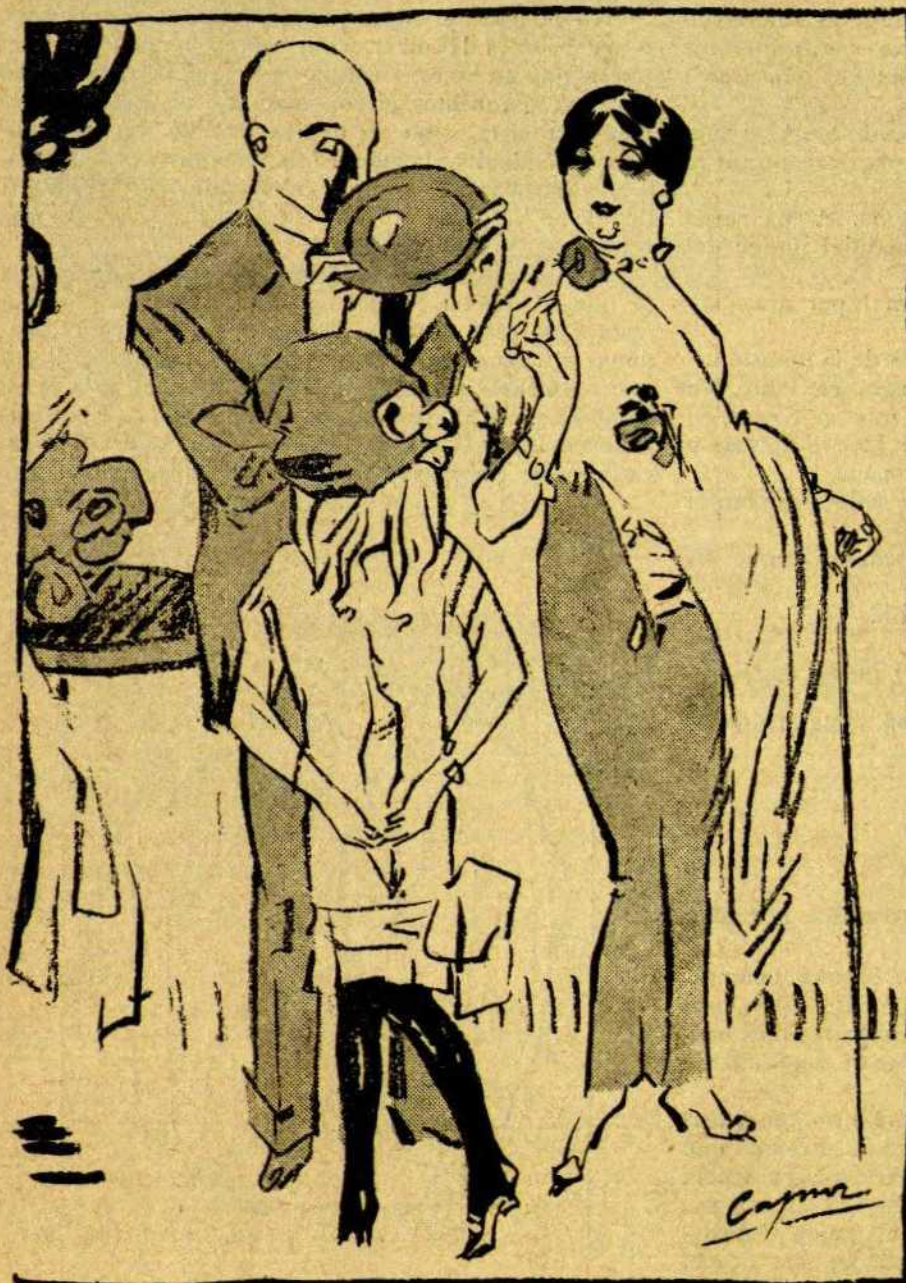
Era en diumenge y a la nit, día y hora de balans de quasi totes les parelles, y quan la que fou protagonista d'aquesta verídica historia se disposava a abandonar el concorregut local (que per més dir, direm que se'l coneix per Cine-Camps de Recreu), ella fa esment de que li ha desaparegut el brassalet.... L'amant, sollicit malgrat la coixera, recula y cerca per allí, busca per allà; el brassalet no apareixia... Demana quart

—M'han dit que una de les teves dones te fa portar banyes.
—No'm ve d'aquí per una. ¡Fins a quinze que'n tinc!

y ajuda, altres joves s'ofereixen en la minuciosa recerca... més oh!... sorpresa!... al bò del tràfec s'adonen de que'l brassalet, penjim, penjam, segueix el ritme de la coixera sostingut per un botó dels pantalons del aimant!...

LLERCAS.

La mamá.—No m'agrada que diguis tonteries, pensa que ja ets una dòna...!
El papà.—Tan aviat la vols fer tornar vermella?

Uns versos americans

Al he pensat en parlar mal del bon poeta americà, però s'ha de reconèixer que devegades extremen les imatges tant al menys com els aucells del seu país el color del plumatge.

Un anònim poeta d'aquelles terres s'enrecorda de [...] *Aquellos ojos!* y després de dirnos que son uns «ojos que ya perdieron el calor del anhelo» y de parlarnos «de una isla desierta en que no hay nada» l'home se torna boig y diu: «...un rayo en mis manos tomara para hundirlo en el fondo de tu pálida ojera!

Senyors del miting antipornogràfic, ull amb els americans. Això es Sodoma y Gomorra.

El jove Anguera

Qui no'l conegui que'l compri al senyoret Jordi Anguera, metge jove y fill del protagonista d'aquella cèlebre historia conventual que s'acaba dient la monja del grà:

Senyor Anguera, senyor Anguera burxi la estampa de Sant Pere.

Avui no hi ha prou temps però ja serà en la pròxima que s'esplicaràn els seus entussiasmes per la moral. Una vegada va convencer al seu pare de que tenia d'anar a Lourdes per complir una promensa a la Verge de la Bernardeta; bon Lourdes va tenir, de cap a Luchon y allí cucotes y més cucotes. Son pare el va tenir d'anar a cercar y de barrila no'n vulguin més.

Ell com a bon metge de que pera curar un mal s'ha de conèixer y amb la mà al pit s'ha de confessar que'l bon Jordi per els seus coneixements en la materia del miting s'hauria de dir D. Jau...e.

L'AVIACIÓ

—Me'n vaig a veure com s'aixequen.
—Quedat amb mi home, y ja'n farás tu d'aviador.

Camino recto y seguro...

Assistir als concerts de l'*Orfeo Català* y dir sincerament lo que a un li sembli, especialment si fa comentaris sobre'ls solistes del *Divendres Sant* den Nicolau, pot estar segur que d'aquest món passarà a l'altre amb la més gran senzillesa.

Que ho digui, sinó, el crític d'*El Poble Català*, que per haver exposat la seva lleal y personalíssima opinió respecte les senyores Werthe y Fornells y senyors Pujol y Valls, intèrprets gens recomanables del quartet del *Divendres Sant*, se va veure l'altre dia escomès, insultat y menassat, no volem dir per qui, ni de part de qui, ja que nosaltres tenim ganes d'estarnos forses anys en aquesta vall de gemecs.

Com que no es la primera vegada que això passa, no dubtem en aconsellar al qui tingui desitjos de deixar aquet món de miseries, per fruir de les delícies del cel, que assisteixi a un concert de l'*Orfeo Català* y que durant un descans, digui la seva opinió sobre

lo que ha sentit y si per un casual s'arrisca a parlar dels solistes del *Divendres Sant*, tingui per segur que serà crucificat y gaudirà als pocs moments de les dolceses de l'eterna gloria.

Sic transit gloria mundi.

Correspondencia

General, Està bé, però això del duro s'ha aplicat massa.—*Jon*, Xisto fàcil y tort.—*Martí Luter*, Trasmetem el seu prec als interessats.—*Titella*, ¿Que qui era l'escriptor? Massa curiositat la seva. Pera donarli un camí li dirém que es de l'extrema-esquerra.—*Mignon*, Les nostres *cocottes* no'n tenen d'histories. Per elles tots els dies son igual. D'aquí vé'l triomf de les franceses, perquè saben posar matisos en la monotonía de l'amor.—*P. P. P.* Enviho al *Cu-Cut*.—*Un estudiant*, Ja veurà es que pera'ls artistes aqueixa cosa no es res més que un motiu ornamental.—*Lluïset*, Home, veurém el mes vert; aquet no serveix.—*Tiró*, Pot ser veritat, però hi han causes contra la moral y no'ns convenen.—*Lluminic*, No vá.—*T. S. M.*, Molt bé, però no passin ansia. Ja se sab exclamar ella sola la Marguerida, ja.—*D. L.*, No serveix.—*Antonet*, Va pas mal.—*Rac*, Es vell.—*Mirall*, Procuraré arranjarho.

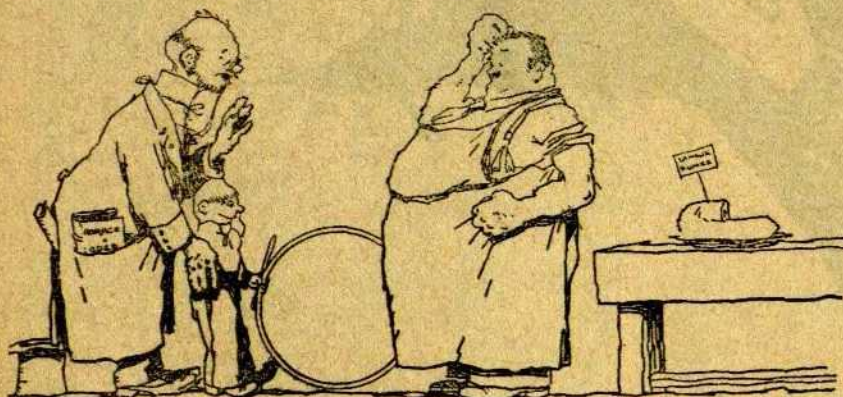
Imp. J. Horta -Barcelona.

DEL VIATGE PRESIDENCIAL A BRUSELES

— Senyor President, permeteu que vos presenti un compatriota: el president de l'«Associació de Calxers y Banqueros Francesos Fugitius».

(Le Rire, Paris).

—Y ara! senyor meu! suprimir el llatí y el grec! Sembla mentida que vostè que es cansa a der negui l'utilitat de les llengües mortes!

(Le Rire, Paris).

—Cordeuvos aqueix cinturó a fi de que poguem issarvos.

(Pages Folles, Paris).

—No'm caso amb vostè perque estimo a un altre home. Pot tornar-se a quedar amb tots aquets presents que'm va regalar.

—Però, y qué vol que'n fassi?

—Qui sab si'l meu nou promés se'ls hi quedarà amb una rebaixa...

(London Opinion, Londres).

Venus.—Per qué t'interesses tant per l'Asia, papà?

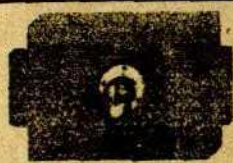
Júpiter.—Caratsus, dòna, perque es menor.

(Le Sourire, Paris).

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder y cadenetes. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos.—Voleu assegurar el pis, armaris y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats **BON GORGUE** o bé **CLAU DE SERRETA**.—Construcció y reparació de panys de seguretat. —Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

PERLAS ANTISÉPTICAS URINALES

del Dr. UPJOHN

à base de Azul de metileno

Remedio seguro y rápido

para curar la gonorrea, blenorragia, flujos recientes y antiguos, inflamaciones agudas y crónicas de la vejiga.

Este Remedio destruye el agente productor de la enfermedad, arrastrándolo al exterior y desinfectando el conducto en el momento de evacuar la orina. No causa trastornos gástricos. El Azul metileno no solo es un desinfectante poderoso, sino que por sus cualidades analgésicas quita el dolor y escozor al orinar.

Preparadas por: **The Upjohn Company**, Kalamazoo. Estados Unidos de América.

DE VENTA: Alsina, Segalá, Vicente Ferrer.—Droguerías Vidal y Ribas, Antonio Serra á Ptas. 4.50 la caja.

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la **Blenorragia** en totes ses manifestacions, **Cistitis**, **Albúmina**, **incontinència d'orina** y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts**, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

Els medicaments especials del Metge R. Saez Doménech, compten 36 anys d'èxit y es venen en les farmacies Hospital, 2; Princesa, 1; Rambla Flors, 4; Escudillers, 75; Pelai, 9 y principals d'Espanya.—Consultes gratuïtes amb el metge R. Saez: Plaça Bonsuccés, 2 principal.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para los Arts Gráficas

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. - GRACIA

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIAS
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18, COMPTE ASSALT, 18

Poder natural

Desenrotlleu vostres forces mentals y adquirireu aquest poder sotil que domina, no solament la matèria, sino les ments d'altres persones. Aquest poder es l'herència que té tot ser humà per que, fent bon us d'ell, pugui adquirir tot lo que en justícia li pertany. J. Carreté (mentalista). Escudellers, núm. 75, 2.ª, 2.ª escala esquerra.

SOTEROPHALLO

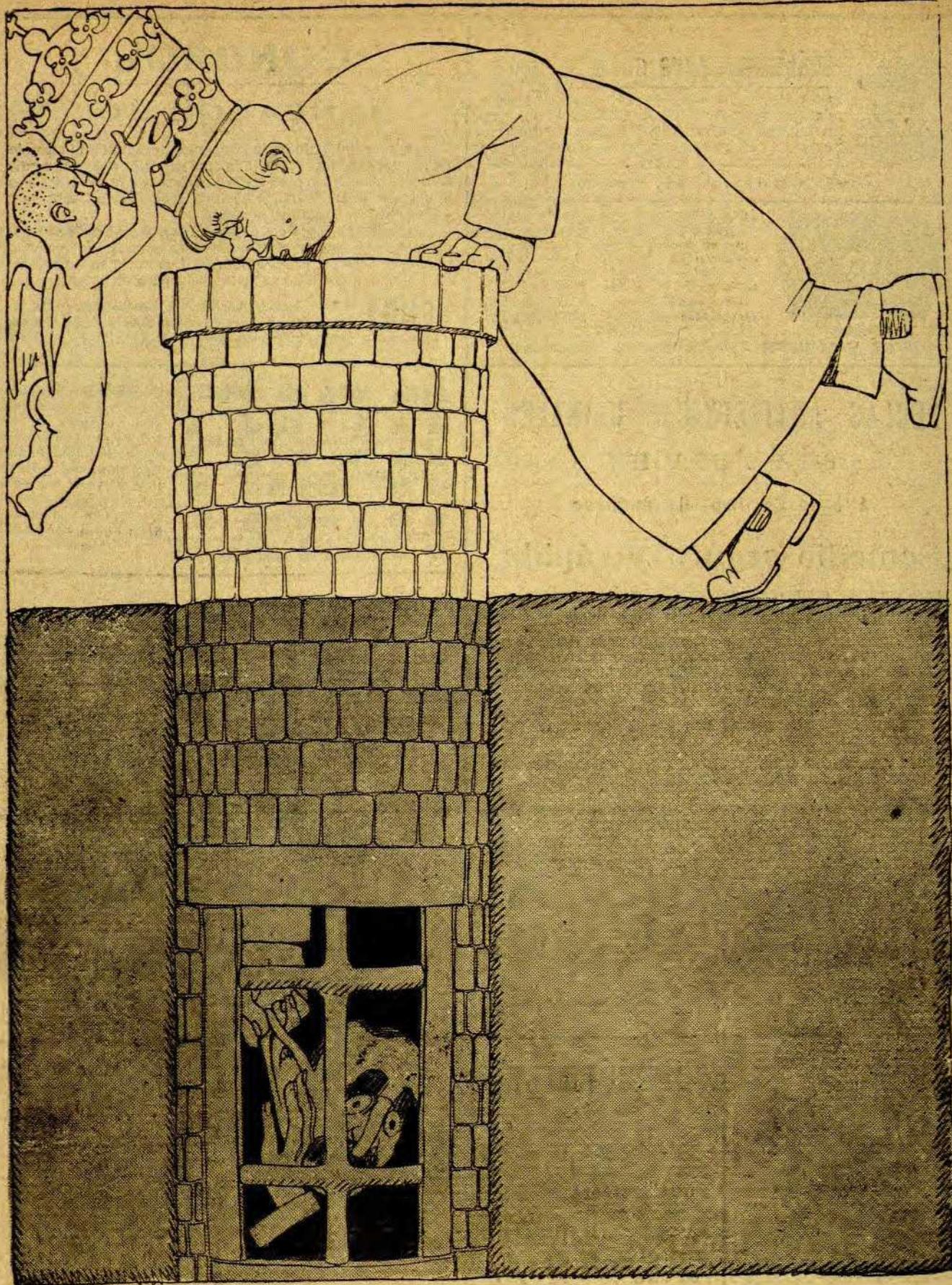
L'aplicació d'aquest **PRESERVATIU Químic Microbicida** Combinat, garantisa en absolut l'impossibilitat de contagi de les malalties secretes.

Se ven en totes les farmacies
Dipòsit general: Pelai, 9, centre d'especialitats

TROPHOGENO FONT

Anemia - Neurastenia - Tuberculosis

LA LLEI D'ASSOCIACIONS

El Vaticà:—No es possible seguir les negociacions mentres al govern de Madrid hi hagin temperaments d'un tant furios anti-clericalisme com el gabinet actual.

(Declaracions del Vaticà).